

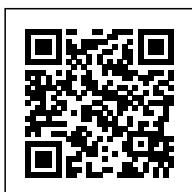

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VII. volební období

629/0

**Návrh poslanců Gabriely Hubáčkové, Marty Semelové, Ivo Pojezného,
Vojtěcha Filipa, Karla Šidla, Miroslava Opálky a Zdeňka Ondráčka na
vydání zákona o úředním jazyce České republiky**

Zástupce předkladatele: Hubáčková G. a další
Doručeno poslancům: 22. října 2015 v 10:09

ZÁKON

ze dne2015,

o úředním jazyce České republiky a o změně zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (zákon o úředním jazyce)

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky :

ČÁST PRVNÍ ÚŘEDNÍ JAZYK

Hlava I. Obecná ustanovení

§ 1

- (1) Úředním jazykem se pro účely tohoto zákona rozumí jazyk, který je užíván ve styku veřejných orgánů a institucí mezi sebou i při jejich styku s občany, jazyk používaný v místopisném označování, jazyk výchovně vzdělávacího procesu na školách, jazyk používaný v ozbrojených silách a ozbrojených sborech státu, a dále jazyk používaný fyzickými a právníckými osobami při nabídce a zprostředkování zboží, služeb nebo prací na území České republiky.
- (2) Úředním jazykem České republiky je český jazyk.
- (3) Ochrana a rozvoj českého jazyka, jako cenné součásti kulturního dědictví českého národa a státu je povinností všech veřejných orgánů a institucí, jakož i právníckých a fyzických osob účastnících se veřejného života.
- (4) Jazyková práva občanů, kteří tvoří národnostní a etnické menšiny, práva občanů zdravotně postižených, využívajících ke komunikaci jiných prostředků než mluvené či psané řeči a práva občanů jiných států Evropské unie a dalších států, obsažená v Ústavě a dalších právních předpisech České republiky a v mezinárodních smlouvách, jimiž je Česká republika vázána, nejsou tímto zákonem dotčena. Užívání českého jazyka v úředním styku upravují v těchto případech zvláštní právní předpisy.

Hlava II. Užívání úředního jazyka

§ 2

- (1) Každý, kdo žádá o udělení státního občanství České republiky, je povinen orgánu, u kterého o udělení občanství žádá, prokázat znalost českého jazyka¹.
- (2) Každý, kdo chce na území České republiky jako osoba samostatně výdělečně činná nebo jako statutární zástupce právnické osoby anebo její součástí nabízet či zprostředkovávat koupi nebo prodej zboží, služeb nebo provedení prací, podléhající registraci nebo povolení podle zvláštních právních předpisů, je povinen orgánu, u kterého o registraci nebo povolení žádá, prokázat znalost českého jazyka v rozsahu běžné denní komunikace v oblasti předpokládané činnosti.

1

Ustanovení § 78 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, prováděné vyhláškou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky č. 433/2013 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka a českých reálií pro účely udělování státního občanství České republiky.

§ 3

- (1) Není-li mezinárodní smlouvou, jíž je Česká republika vázána, nebo zvláštním zákonem stanoveno jinak, je jednacím jazykem všech orgánů zákonodárné, výkonné a soudní moci, Nejvyššího kontrolního úřadu, České národní banky a Rady pro rozhlasové a televizní vysílání v přímém osobním i jakýmkoli jiným způsobem zprostředkovaném vnitrostátním styku český jazyk.
- (2) Český jazyk se užívá před orgány územní samosprávy, jakož i před dalšími právníky a fyzickými osobami, pokud jim zákon svěřuje rozhodování o právech a povinnostech jiných fyzických a právníků osob v oblasti veřejné správy.

§ 4

- (1) Český jazyk je vyučovacím jazykem v předškolním vzdělávání, ve vzdělávání základním, středním, vyšším odborném a vzdělávání na vysokých školách ve všech formách studia, s výjimkou výuky cizích jazyků, kdy lze použít souběžně s českým jazykem i příslušného cizího jazyka.
- (2) Zřizování a činnost škol a dalších vzdělávacích institucí s jiným vyučovacím jazykem nežli jazykem českým na území České republiky, postup uznávání dokladů o získání odborné způsobilosti a ukončení všech stupňů a forem vzdělání v těchto školách se řídí zvláštními právními předpisy.

§ 5

Český jazyk je služebním jazykem v ozbrojených silách a ozbrojených sborech České republiky. Užití jiného jazyka je možné pouze tehdy, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána a při mezinárodní činnosti ozbrojených sil.

§ 6

- (1) V českém jazyce se zejména
 - a) vyhlášují a zveřejňují mezinárodní smlouvy, k nimž Česká republika přistoupila nebo je jimi vázána, zákony a jiné právní předpisy, individuální právní akty všech orgánů výkonné a soudní moci, nálezy Ústavního soudu České republiky, jakož i informace a jiné úřední akty dalších osob uvedených v § 3 tohoto zákona,
 - b) označují orgány veřejné moci, územní samosprávy, právníky a fyzické osoby rozhodující o právech a povinnostech fyzických a právníků osob, školy a další výchovné a vzdělávací instituce, kulturní a vědecká zařízení, podniky, banky a další právníky osoby zřízené na základě zákona, nebo jejichž zakladatelem nebo zřizovatelem je stát, kraj, obec nebo svazek obcí,
 - c) uvádějí názvy obcí, měst a jejich částí, veřejných prostranství a jiné zeměpisné a místopisné názvy v České republice, jakož i mimo její současné hranice, pokud pro ně existuje pojmenování v českém jazyce,
 - d) uskutečňuje vnitrostátní vysílání rozhlasových a televizních programů a dalších zvukových nebo obrazových informací provozovateli vysílání ze zákona nebo provozovateli vysílání s licenci, s výjimkou vysílání určeného k výuce cizích jazyků, vysílání převzatých zahraničních pořadů a děl a domácích pořadů, u kterých je to nutné z důvodů objektivní informovanosti nebo důvodů uměleckých; takové pořady a díla však musí být opatřeny mluveným či psaným překladem do českého jazyka,
 - e) poskytují informace o podmínkách pro přijímání vkladů a poskytování úvěrů a o dalších bankovních obchodech a službách,

- f) konají veřejné obchodní soutěže pro veřejné zakázky a uzavírají smlouvy k jejich provedení,
 - g) sepisují smlouvy uzavřené fyzickými a právnickými osobami a jiné právní akty, které jsou v České republice předmětem soudní nebo jiné právní ochrany, nebo které ke své platnosti nebo výkonu vyžadují rozhodnutí nebo povolení státního orgánu nebo zápis do zvláštního rejstříku nebo které podléhají daňové nebo poplatkové povinnosti,
 - h) vydávají výpisy z matriky, osvědčení, vysvědčení a další doklady osvědčující skutečnosti vztahující se k osobě žadatele o jejich vydání,
 - i) vykazuje činnost fyzických a právnických osob pro účely daní, poplatků, sociálního zabezpečení a zdravotního pojištění.
- (2) Osoby uvedené v odstavci 1 písmeno b) mohou v odborném a obchodním styku, v publikační činnosti a v úředním styku v potřebném rozsahu užívat zároveň s českým jazykem též jiných jazyků.
 - (3) Byly-li písemnosti uvedené v odstavci 1 písmena f), g), h) a i) sepsány před nabytím účinnosti tohoto zákona v jiném jazyce a jsou-li způsobilé i po nabytí účinnosti tohoto zákona vyvolávat právní účinky, musí k nim být připojen úředně ověřený překlad do českého jazyka.
 - (4) Ustanovení odstavce 1 písmeno d) se nepoužije na rozhlasové a televizní vysílání ve slovenském jazyce, na pořady určené pro národnostní a etnické menšiny, na vysílání do zahraničí a na vysílání provozované na území České republiky na základě mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána.
 - (5) Zastupitelstvo kraje a zastupitelstvo obce může stanovit pro svůj územní obvod obecně závaznou vyhláškou podmínky, za jakých lze na veřejně přístupných místech k reklamním účelům a k jinému informování veřejnosti použít vedle českého jazyka rovněž cizí jazyk.
 - (6) Zvláštní právní předpisy stanoví, kdy je možno namísto českého jazyka rovnocenně použít slovenský jazyk.

§ 7

- (1) V písemných informacích a v reklamě v hromadných sdělovacích prostředcích, mají-li význam pro život, zdraví, majetek, bezpečnost, životní podmínky, životní prostředí a jiná zákonem stanovená práva nebo povinnosti anebo právem chráněné zájmy fyzických a právnických osob, se český jazyk používá výhradně, v ostatních případech pak přednostně před ostatními jazyky.
- (2) Právnické i fyzické osoby nabízející na území České republiky zaměstnání, své nebo cizí produkty v oblasti výroby, obchodu, zprostředkování, prodeje a služeb jsou povinny používat v písemných informacích a v reklamě český jazyk, a to včetně návodů k použití, přehledu technických parametrů zařízení a záručních podmínek .

Hlava III.

Dohled nad užíváním úředního jazyka

§ 8

- (1) Dohled nad užíváním úředního jazyka přísluší místně příslušným správním orgánům.
- (2) Jestliže fyzická nebo právnická osoba porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, upozorní ji místně příslušný správní orgán na toto porušení a stanoví jí lhůtu k nápravě. Upozornění je vydáno mimo správní řízení a není proti němu přípustný opravný prostředek.

- (3) Délka lhůty k nápravě podle předchozího odstavce musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti. Správní orgán stanoví tuto délku v rozmezí od jednoho do tří měsíců.
- (4) Nedojde-li ve stanovené lhůtě k nápravě, zahájí místně příslušný správní orgán ve věci řízení o přestupku. Pokud došlo k porušení povinnosti uložené tímto zákonem právnickou osobou, potom za ně odpovídá ten, kdo za právnickou osobu jednal anebo měl jednat, a jde-li o jednání na příkaz ten, kdo dal k jednání příkaz.
- (5) Ústředním orgánem státní správy ve věcech přestupků, kterými byl porušen tento zákon, je Ministerstvo kultury České republiky .

ČÁST DRUHÁ ZMĚNA ZÁKONA O PŘESTUPCÍCH

§ 9

Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 337/1992 Sb., zákona č. 344/1992 Sb., zákona č. 359/1992 Sb., zákona č. 67/1993 Sb., zákona č. 290/1993 Sb., zákona č. 134/1994 Sb., zákona č. 82/1995 Sb., zákona č. 237/1995 Sb., zákona č. 279/1995 Sb., zákona č. 289/1995 Sb., zákona č. 112/1998 Sb., zákona č. 168/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb., zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 121/2000 Sb., zákona č. 132/2000 Sb., zákona č. 151/2000 Sb., zákona č. 258/2000 Sb., zákona č. 361/2000 Sb., zákona č. 370/2000 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 52/2001 Sb., zákona č. 164/2001 Sb., zákona č. 254/2001 Sb., zákona č. 265/2001 Sb., zákona č. 273/2001 Sb., zákona č. 274/2001 Sb., zákona č. 312/2001 Sb., zákona č. 6/2002 Sb., zákona č. 62/2002 Sb., zákona č. 78/2002 Sb., zákona č. 216/2002 Sb., zákona č. 259/2002 Sb., zákona č. 285/2002 Sb., zákona č. 311/2002 Sb., zákona č. 320/2002 Sb., zákona č. 218/2003 Sb., zákona č. 274/2003 Sb., zákona č. 362/2003 Sb., zákona č. 47/2004 Sb., zákona č. 436/2004 Sb., zákona č. 501/2004 Sb., zákona č. 559/2004 Sb., zákona č. 586/2004 Sb., zákona č. 95/2005 Sb., zákona č. 379/2005 Sb., zákona č. 392/2005 Sb., zákona č. 411/2005 Sb., zákona č. 57/2006 Sb., zákona č. 76/2006 Sb., zákona č. 80/2006 Sb., zákona č. 115/2006 Sb., zákona č. 134/2006 Sb., zákona č. 181/2006 Sb., zákona č. 213/2006 Sb., zákona č. 216/2006 Sb., zákona č. 225/2006 Sb., zákona č. 226/2006 Sb., zákona č. 215/2007 Sb., zákona č. 344/2007 Sb., zákona č. 376/2007 Sb., zákona č. 129/2008 Sb., zákona č. 274/2008 Sb., zákona č. 309/2008 Sb., zákona č. 314/2008 Sb., zákona č. 484/2008 Sb., zákona č. 41/2009 Sb. (ve znění zákona č. 306/2009 Sb.), zákona č. 52/2009 Sb., zákona č. 346/2009 Sb., zákona č. 150/2010 Sb., zákona č. 199/2010 Sb., zákona č. 133/2011 Sb., 366/2011 Sb., 142/2012 Sb., zákona č. 237/2012 Sb., zákona č. 390/2012 Sb., zákona č. 494/2012 Sb., zákona č. 102/2013 Sb., zákona č. 300/2013 Sb., zákona č. 306/2013 Sb., zákona č. 308/2013 Sb. a zákona č. 204/2015 Sb. se mění takto:

1. V § 32 odst. 1 se za písmeno b) vkládá nové písmeno c), které zní:
„c) poruší zvláštní právní předpis o úředním jazyce České republiky.“

V § 32 odst. 2 se číslovka „15 000“ nahrazuje číslovkou „50 000“, tečka na konci textu se nahrazuje čárkou a doplňuje se text „ a to i opakovaně.“

ČÁST TŘETÍ PŘECHODNÁ USTANOVENÍ

§ 10

- (1) Názvy obcí, měst a jejich částí, veřejných prostranství a jiné zeměpisné a místopisné názvy v České republice, jakož i mimo její současné hranice, pokud pro ně existuje pojmenování v českém jazyce, musí být uvedeny do souladu s tímto zákonem nejpozději do 24 měsíců od jeho účinnosti.
- (2) Úředně ověřený překlad podle § 6 odst. 3 tohoto zákona je povinen nechat zhotovit ten, kdo písemnost sepsal, a to nejpozději do 12 měsíců od jeho účinnosti.

ČÁST ČTVRTÁ ÚČINNOST

§ 11

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.

Důvodová zpráva

Obecná část

1. Zhodnocení platného právního stavu

Ústava a zákony České republiky pokládají právní základ a zajišťují práva občanů žijících na území ČR, a to ve všech oblastech jejich života, včetně ochrany a péče o kulturní a historické památky a další hodnoty spjaté s vývojem majoritní části národů žijících na území České republiky a s vývojem české státnosti. K hlavním, nezcizitelným hodnotám a kulturním tradicím jednotlivých států, resp. národů tvořících obyvatelstvo daného státu patří národní (státní, úřední) jazyk. Proto je také součástí práva většiny států Evropy včetně členských států EU legislativní zakotvení národního, státního či úředního jazyka (jazyků) a tento jazyk také v těchto zemích požívá příslušné ochrany.

Česká republika je v tomto směru výjimkou. Přestože postavení a ochrana českého jazyka, jakožto mateřského jazyka většiny obyvatel, je obsažena v řadě zákonů a dalších právních předpisů, chybí až doposud v platné legislativě zákon, který by jasně stanovil český jazyk v České republice jazykem státním či úředním.

2. Cíl navrhovaného zákona

Hlavním cílem návrhu zákona (dále jen návrh) je ustanovení českého jazyka úředním jazykem České republiky.

Návrh definuje podstatu, působnost, a rozsah užívání úředního jazyka v České republice. Dále stanovuje povinnost ochrany, rozvoje a užívání úředního jazyka České republiky. Ve vztahu k národnostním a etnickým menšinám a občanům cizích států žijícím na území České republiky potvrzuje jejich jazyková práva daná právem mezinárodním i ústavním pořádkem České republiky. Současně však vymezuje i požadavky na znalost českého jazyka u žadatelů o státní občanství České republiky (dále jen ČR) a u osob zamýšlejících rozvíjet na území ČR podnikatelskou činnost podléhající registraci nebo povolení podle zvláštních právních předpisů.

Důležitým cílem návrhu je stanovit povinnost v úředním jazyce vyhlášovat a zveřejňovat mezinárodní smlouvy, zákony, právní předpisy, informace a individuální právní a úřední akty všech orgánů výkonné a soudní moci. Zavádí povinnost označování určených míst a institucí v úředním jazyce. Určuje povinnost provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání opatřovat stanovené pořady mluveným či psaným překladem do úředního jazyka ČR.

Významným cílem návrhu, v souvislosti s postupující globalizací a začleněním ČR do EU, je založit jistotu užívání úředního jazyka ČR při dojednávání a poskytování bankovních obchodů a služeb, konání obchodních soutěží o veřejné zakázky, včetně uzavírání smluv o jejich provedení, sepisování uzavřených smluv a právních aktů, které jsou v ČR předmětem soudní nebo jiné právní ochrany, a dalších určených činností.

Návrh také sleduje cíl jasně uložit fyzickým a právnickým osobám podnikajícím na území ČR povinnost poskytovat spotřebitelům všechny potřebné informace v úředním jazyce ČR. Dalším cílem návrhu je stanovení úředního jazyka vyučovacím jazykem. Vyjasňuje zároveň možnosti formálního vzdělávání na území ČR v cizích jazycích ve vztahu k úřednímu jazyku

České republiky. Návrh má také za cíl ustanovit úřední jazyk ČR jako služební jazyk v ozbrojených sborech a ozbrojených silách České republiky.

Návrh určuje orgán dohledu nad užíváním úředního jazyka, včetně udělování případných sankcí a stanoví možnosti opravných prostředků. Určuje také nakládání s příjmy z udělených pokut.

3. Obecné zdůvodnění

Vhodné užívání a stálou podporu českého jazyka na území státu považujeme za základní podmínku pro kvalitní život v ČR. V zemích Evropské unie, jako např. ve Francii, Španělsku, Polsku nebo na Slovensku, je podobný zákon již v platnosti a samotná Evropská unie je postavena mimo jiné i na respektu a péči o tradice a národní dědictví členských zemí. Z tohoto důvodu předkládáme žádost o pevné zakotvení českého jazyka jako jazyka úředního.

V každé otevřené společnosti v době globalizace logicky dochází k užívání nových jazyků a tlakům na „domácí“ jazyk, v našem případě na český jazyk. Je samozřejmé, že český jazyk bude i nadále procházet změnami a nikdy jej nebude možné ochránit striktními zákazy užívání cizích jazyků. Věříme, že český jazyk s dlouhou historickou tradicí bude zachován zejména za předpokladu, že jak občané, rodilí mluvčí, tak i imigranti, jej budou aktivně používat a zachovají si k němu pozitivní vztah. Výuka, ochrana a rozvoj českého jazyka musí být pevně zakotvena a podporována.

Česká republika je historicky domovem vzdělanosti, a tak je jenom přirozené, že roste počet lidí všech generací mluvících jedním, ale často i více cizími jazyky. Znalost cizího jazyka však nelze uložit a existuje tedy značné procento občanů, kteří se nedomluví cizími jazyky a ani pasivně nerozumí základům angličtiny, němčiny nebo francouzštiny. Pokud odhlédneme od slovenštiny, více než 30 % občanů ČR se nedomluví žádným cizím jazykem. Ve věkové skupině starších 50 let je téměř 20 % občanů, kteří vůbec nerozumí ani základním výrazům cizích jazyků. Mnoho těchto lidí se bojí uvedenou skutečnost přiznat a jsou následně nepřiměřeně jazykově diskriminováni v běžném každodenním životě oproti mladším lidem. Musí být ochráněno právo na informace v českém jazyce pro všechny stejně bez rozdílu věku, vzdělání nebo sociálního původu. Může se jednat jak o informace v pracovním či obchodním styku, tak i o informace v běžném životě – při nákupech, využívání služeb, při využívání označení měst, obcí, úřadů, nebo i informací získávaných ze sdělovacích prostředků.

Zejména malé podniky a firmy jsou často nepřímo diskriminovány při zadávání, vyjednávání a uzavírání smluv na veřejné zakázky, kde jsou některé informace poskytovány pouze v cizích jazycích. Tento stav nejen vytváří konkurenční výhodu velkým firmám, ale zároveň vytváří nepřímý tlak na náklady v malých firmách, a tedy zhoršuje jejich pozici v obchodních vztazích. Podobná nepříznivá situace může panovat i mezi smluvními partnery, kde je jeden z partnerů původem ze zahraničí.

ČR se stává – v současnosti pak velmi aktuálně – domovem imigrantů ze zemí, které nenabízejí dobré životní podmínky. Česká společnost má tradici v otevřenosti k přistěhovalcům. Předkladatelé chtějí, aby tato tradice i nadále pokračovala – zároveň se však domnívají, že znalost a užívání českého jazyka jsou nejdůležitějšími předpoklady pro úspěšnou integraci cizinců do běžného života v ČR. Základní znalost úředního – českého – jazyka by však pro ně měla být jednou z důležitých podmínek pro udělení státního občanství ČR a bez schopnosti komunikace o předmětu nabídky obchodu, služeb apod. by jim nemělo být umožněno podnikání, při kterém pravidelně přicházejí do styku se zákazníky či klienty.

Věříme, že další motivací ke studiu českého jazyka se výrazně zvýší šance na úplnou integraci cizinců do společnosti.

4. Zhodnocení souladu navrhovaného zákona s ústavním pořádkem České republiky, s právem Evropské unie a s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána a s uplatněním rovných příležitostí mužů a žen

Navrhovaná právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Návrh není v rozporu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, ani s právními předpisy EU a nemá dopad a přímý vliv na uplatnění rovnosti příležitostí mužů a žen.

5. Předpokládaný finanční dopad návrhu do veřejných rozpočtů

Návrh nemá přímý dopad do státního rozpočtu, rozpočtu krajů a obcí. Lze ovšem očekávat určitý finanční dopad a jednorázové náklady tam, kde se v minulosti uplatňovala nadměrná tolerance k užívání cizích jazyků při označování zeměpisných a místopisných názvů.

Pokuty je možno udělit v širokém rozmezí, nejsou nepřiměřeně vysoké a slouží především k pokrytí nákladů na činnost dohlížejících správních orgánů v oblasti kontroly dodržování ustanovení zákona.

B) Zvláštní část:

K Čl. 1: § 1 odst. 1 a 2 - Jako úřední jazyk je pro účely navrhovaného zákona definován jazyk, který je užíván ve styku veřejných orgánů a institucí mezi sebou i v průběhu jejich styku s občany, jazyk používaný v místopisném označování, jazyk výchovně vzdělávacího procesu na školách, jazyk používaný v ozbrojených silách a ozbrojených sborech státu, a dále jazyk používaný fyzickými a právníckými osobami při nabídce a zprostředkování zboží, služeb nebo prací na území České republiky. Současně je jako jazyk úřední určen český jazyk. Odst. 3 – Zákon výslovně uvádí, že český jazyk je cennou součástí kulturního dědictví a že jeho ochrana a rozvoj jsou povinností všech, kdo se zúčastňují veřejného života.

Odst. 4 – Předkladatelé pokládají za nezbytné, aby zákon výslovně stanovil, že jazyková práva národnostních menšin, zdravotně postižených občanů i práva občanů států Evropské unie a občanů dalších států obsažená v mezinárodních smlouvách, jimiž je Česká republika vázána, v Ústavě a v dalších ústavních a jiných zákonech České republiky jím nejsou nijak dotčena.

Ohledně užívání českého jazyka v úředním styku v těchto případech pak návrh odkazuje na zvláštní, již platné právní předpisy.

K Čl. 2: § 2 – Ustanovení odst. 1 požaduje, aby každý žadatel o udělení státního občanství České republiky prokázal znalost českého jazyka alespoň na úrovni běžné denní komunikace. Obdobné ustanovení obsahuje např. Ústava Španělska, která stanoví, že každý jeho občan je povinen znát španělský jazyk a že má právo jej používat. Toto ustanovení bylo do španělského práva včleněno dlouho před započítím současné imigrační vlny.

Obdobně v odst. 2 návrh zákona požaduje, aby znalost českého jazyka v rozsahu běžné denní komunikace v oblasti předpokládané činnosti prokázala orgánu příslušnému k registraci či vydání povolení každá fyzická nebo právnícká osoba zamýšlející na území České republiky nabízet či zprostředkovávat koupi nebo prodej zboží, služeb nebo provedení prací, podléhajících registraci nebo povolení podle zvláštních právních předpisů, a to v případě osob

fyzických osobně, v případě právnických osob pak i prostřednictvím osob právnickou osobou trvale pověřených. Obě ustanovení § 2 sledují jako cíl požadavek, aby státní občané ČR a osoby podnikající na jejím území znali úřední jazyk, byli v něm v případě nutnosti schopni základní komunikace a při podnikání jej užívali ve styku s veřejností.

§ 3 - Stanoví jako jednacím jazyk ve vnitrostátním styku pro všechny orgány veřejné moci a správy český jazyk, a to jak ve styku osobním, tak i jakýmkoli způsobem zprostředkovaném.

§ 4 - V odst. 1 zákon výslovně stanoví český jazyk jako vyučovací jazyk v předškolním, základním, středním, vyšším odborném vzdělávání i ve vzdělávání na vysokých školách, a to ve všech formách vzdělávání a studia s výjimkou výuky cizích jazyků. V odst. 2 je pak s odkazem na zvláštní právní předpisy řešena otázka zřizování a činnosti škol a dalších vzdělávacích institucí na území ČR s jiným než českým vyučovacím jazykem a postup při ukončování vzdělávání v těchto institucích, včetně uznávání dokladů o studiu a jeho výsledcích.

§ 5 - Určuje český jazyk jako služební jazyk v ozbrojených silách a ozbrojených sborech České republiky. Současně pak stanoví možnost užití jiného, než českého jazyka, v ozbrojených silách a ozbrojených sborech ČR v případě, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je ČR vázána nebo v případě, kdy se jedná o mezinárodní činnost ozbrojených sil.

§ 6 - V odst. 1 písm. a) až j) návrh zákona taxativně vymezuje případy, ve kterých je při právních aktech nutné zhotovování úředních listin, označování orgánů a institucí veřejné správy, v zeměpisných a místopisných názvech, nabídce výrobků, služeb a prací, v rozhlasovém a televizním vysílání a šíření obrazových a zvukových informací, zpracování smluv, vydávání opisů, výpisů, vysvědčení a při dalších aktech povinné užití českého jazyka.

Odst. 2 až 4 řeší výjimky a odlišné podmínky pro užití českého jazyka ve zvláštních případech, a to užití cizího jazyka současně s jazykem českým v odborném a obchodním styku a v úředním styku se zahraničím pro všechny fyzické a právnické osoby uvedené v § 6 odst. 1 písm. b), doplnění písemností uvedených v § 6 odst. 1 písm. f), g), h) a i) a sepsaných v jiném než českém jazyce o úředně ověřený překlad do českého jazyka v případě, že jsou tyto písemnosti způsobilé vyvolávat právní účinky i po nabytí účinnosti tohoto zákona – a výjimky z užití českého jazyka v rozhlasovém a televizním vysílání v případech, kdy pořady jsou uvedeny ve slovenském jazyce, kdy jde o pořady určené pro národnostní a etnické menšiny, vysílání do zahraničí, nebo kdy se jedná o vysílání provozované na území ČR na základě mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána.

V odst. 6 je s odkazem na zvláštní právní předpisy řešena otázka rovnocenného užití slovenského jazyka k jazyku českému.

§ 7 - V odst. 1 výslovně ustanovuje, že v písemných informacích a v reklamě v hromadných sdělovacích prostředcích, mají-li význam pro život, zdraví, majetek, bezpečnost, životní podmínky, životní prostředí a jiná zákonem stanovená práva nebo povinnosti anebo právem chráněné zájmy fyzických a právnických osob, se český jazyk používá výhradně, v ostatních případech pak přednostně před ostatními jazyky.

V odst. 2 je pak právnickým i fyzickým osobám nabízejícím na území ČR zaměstnání, své nebo cizí produkty v oblasti výroby, obchodu, zprostředkování, prodeje a služeb uloženo používat v písemných informacích a v reklamě český jazyk, a to včetně návodů k použití, přehledů technických parametrů nabízených produktů a záručních podmínek.

K Čl. 3: § 8 – Řeší otázku dohledu nad užíváním úředního jazyka a sankcí v případě porušení tohoto zákona. Dohledem nad užíváním úředního jazyka je pověřen místně příslušný správní orgán, jeho postup v případě zjištění porušení či porušování povinností stanovených tímto zákonem je dán odst. 2 až 4 (upozornění – lhůta k nápravě – správní řízení o přestupku).

Ústředním orgánem státní správy ve věci přestupků, kterými byl porušen tento zákon, je návrhem určeno Ministerstvo kultury ČR.

K Čl. 4: § 9 – Přejídná ustanovení vytvářejí časový prostor pro uvedení skutečností s přijetím zákona souvisejících do souladu s jeho zněním. Pro úpravu názvů obcí, měst a jejich částí, veřejných prostranství a jiných zeměpisných a místopisných názvů v České republice i mimo její současné hranice, pokud pro ně existuje pojmenování v českém jazyce, je navržena lhůta uvedení do souladu s tímto zákonem nejpozději do 24 měsíců od nabytí jeho účinnosti. Poutače, trvalé reklamy a vývěsní štíty jsou podnikající fyzické či právnické osoby povinny uvést do souladu s tímto zákonem do 36 měsíců od nabytí jeho účinnosti a úředně ověřený překlad podle § 6 odst. 3 tohoto zákona je povinen nechat zhotovit ten, kdo písemnost sepsal, nejpozději do 12 měsíců od nabytí účinnosti zákona. Podle názoru předkladatelů jsou tyto lhůty postačující.

K Čl. 5: V souvislosti s přijetím zákona o úředním jazyce České republiky a stanovením sankcí za jeho porušování je nutno provést dílčí úpravu zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovaná úprava spočívá v doplnění nového písmene c) v § 32 odst. 1 tohoto zákona, kterým se zavádí jako přestupek porušení zákona o úředním jazyce České republiky s možností udělení pokuty až do výše 50 000,- Kč. Současně se pak navrhuje, aby tuto pokutu bylo možno uložit i opakovaně.

K Čl. 6: Nabytí účinnosti zákona se navrhuje k prvnímu dni druhého kalendářního měsíce následujícího po dni vyhlášení zákona.

Praha 21. října 2015

Gabriela Hubáčková, v.r.

Marta Semelová, v.r.

Ivo Pojezný, v.r.

Vojtěch Filip, v.r.

Karel Šidlo, v.r.

Miroslav Opálka, v.r.

Zdeněk Ondráček, v.r.

Návrh na vydání zákona o úředním jazyce České republiky

Platné znění částí zákonů s vyznačenými změnami

200/1990 Sb.

ZÁKON

ze dne 17. května 1990

o přestupcích

§ 32

Přestupky na úseku kultury

(1) Přestupku se dopustí ten, kdo

- a)** poruší zvláštní právní předpis o ochraně předmětů nebo souborů předmětů kultovní, muzejní nebo galerijní hodnoty,
- b)** poruší zvláštní právní předpis ve věcech ochrany církví a náboženských společností.
- c) poruší zvláštní právní předpis o úředním jazyce České republiky**

(2) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do ~~15.000~~ **50.000 Kč, a to i opakovaně.**